

**A PEU
DE CARRER**CATALINA
Gayà

JOSEP GARCIA

► Laia Jara i Esther Báez, ahir a Llanàrium, a Barcelona.

El poder de teixir en una xarxa global

La primera vegada que vaig veure a una teixidora urbana va ser al metro. Una noia jove treia cabdell i agulles i, absorta, es mantenia al marge de les mirades. Va passar a la línia lila. Era al juny i, per a mi, va ser només una anècdota. El dissabte 16 de juny, al carrer d'Estruc, es reunien 50 persones per teixir durant 24 hores. La marató de punt era la segona anècdota del tricot en un espai de temps de només un mes.

Va la tercera: el 21 de juny, el *New York Times* publicava que el Comitè Olímpic dels Estats Units va haver de disculpar-se «fins a dos cops» perquè, segons sembla, va ofendre milers –en realitat, milions– de teixidores. La notícia té punta: una pàgina web, Ravelry, havia organitzat una olimpíada de teixidores –teixir mentre duren els Jocs Olímpics de Londres– i els noms amb els quals havien publicitat l'esdeveniment (hoquei bufanda, jersei de triatló...) havien molestat els membres del comitè. Les teixidores es van posar en peu de guerra: van amenaçar de boicotejar les Olimpíades i retirar les seves donacions.

Tenir dos milions de teixidores –Ravelry té 2,2 milions d'usuàries registrades i és considerada la comuni-

tat de teixidores més gran del món– és com a mínim un tema *punxegut*. Ahir **Laia Jara**, propietària de Llanàrium, la botiga que va organitzar la marató de teixidors al carrer d'Estruc, aclaria que una desena de teixidors va acabar la proesa a l'interior de la botiga i desteixia els meus dubtes sobre aquesta tendència urbana que recupera el tricot, el ganxet, el punt i la llana.

La **Laia** explicava que Ravelry va néixer perquè, el 2007, una parella

El comitè olímpic dels EUA va haver de disculpar-se davant l'enuig de les teixidores

de Boston va fundar una pàgina web en què es compartien patrons i fotos i hi havia fòrums. Al principi, era només una pàgina domèstica que sorgia amb l'objectiu de crear una petita comunitat de teixidors aficionats nord-americans. **Jess**, la dona, s'havia adonat que la informació sobre el punt estava escampada per la xarxa. El seu company, **Cassey**, és programador i la va ajudar a muntar la pàgina. Avui dia la web és un èxit ro-

tund als Estats Units, Europa i el Canadà.

Fa gairebé vuit mesos que la **Laia** va obrir Llanàrium. Durant 14 anys va treballar com a perruquera canina i auxiliar de veterinària. Es va lesionar i es va dir a si mateixa que era ara o mai: obriria una botiga de llana on ensenyar a teixir (la seva passió), i on moltes teixidores catalanes –«també vénen alguns homes», deia la **Laia**– tenen un punt de trobada.

La botiga no és ni la primera de Barcelona ni segurament serà l'última. La **Laia** parla d'All You Need is Knit (tot el que necessites és teixir) i explica que teixir és crear comunitat. «No surt barat, però sí que és una excusa per quedar amb amics i sentir que crees amb les mans», diu. Cada vegada són més les persones –el perfil és el d'una dona d'entre 25 i 50 anys– que aprenen a teixir com a afició i copiant aquella filosofia tan arrelada als països anglosaxons de: «DIY (Fes-ho tu mateix)».

Primer, rescaten el record de l'àvia i, després, l'adapten al segle XXI: s'ajuden a través d'internet, busquen a Youtube i teixeixen un diàleg transnacional tan poderós que fins i tot va *plomar* el comitè olímpic. La **Laia** deu els primers punts a la seva àvia Laura i la seva especialització, a internet i a Ravelry. «S'organitzen peces comunes. És a dir, es proposa una peça i la teixim aquí, a Sevilla, al Perú. Quan tens un dubte, només has d'escriure i algú et contesta. És igual l'idioma. Ens entenem», diu la **Laia**. ≡

apiedecalle@elperiodico.com